

dza plany pracy oddziałowych (wydziałowych) społecznych inspektorów pracy.

§ 9. Zakładowy społeczny inspektor pracy realizuje zadania, o których mowa w § 3, a ponadto:

- 1) sprawdza rozpatrywanie uwag wpisywanych przez oddziałowych (wydziałowych) i grupowych społecznych inspektorów pracy do oddziałowych (wydziałowych) ksiąg uwag; w razie stwierdzenia niewłaściwego stosunku do uwag, informuje kierownika zakładu pracy i zakładową organizację związkową bądź wydaje odpowiednie zalecenie,
- 2) czuwa nad wykonaniem zaleceń, decyzji i nakazów organów nadzoru i kontroli nad warunkami pracy, a w razie ich niewykonania zawiadamia te organy,
- 3) organizuje szkolenie oddziałowych (wydziałowych) i grupowych społecznych inspektorów pracy,
- 4) występuje z pisemnymi wnioskami o przeprowadzenie kontroli do inspektora pracy Państwowej Inspekcji Pracy w sprawach zagrożenia życia i zdrowia pracowników, a w szczególności zagrożeń związanych z substancjami szkodliwymi, zapyleniem, hałasem lub wibracją, albo w sprawach wymagających specjalistycznej oceny; wnioski takie powinny być uzgodnione z zakładową organizacją związkową,
- 5) w razie stwierdzenia naruszeń przepisów prawa pracy mających znamiona wykroczenia przeciwko prawom pracownika, występuje do inspektora pracy Państwowej Inspekcji Pracy o wszczęcie postępowania; wystąpienie może również dotyczyć przypadków naruszenia przepisów ustawy o społecznej inspekcji pracy oraz niewykonywania zaleceń zakładowego społecznego inspektora pracy, od których nie wniesiono sprzeciwu.

§ 10. 1. Na podstawie ustaleń własnych, oddziałowego (wydziałowego) lub grupowego inspektora pracy zakładowy społeczny inspektor pracy informuje kierownika zakładu pracy o stwierdzonych uchybieniach oraz wydaje zalecenie ich usunięcia w określonym terminie, wpisując jego treść do zakładowej księgi zaleceń i uwag.

2. W razie bezpośredniego zagrożenia mogącego spowodować wypadek przy pracy, zakładowy społeczny inspektor pracy występuje do kierownika zakładu pracy o natychmiastowe usunięcie tego zagrożenia, a w razie niepodjęcia przez kierownika zakładu odpowiednich działań, wydaje zalecenie wstrzymania pracy danego urządzenia technicznego lub robót, zawiadamiając o tym równocześnie zakładową organizację związkową.

3. Zalecenie, o którym mowa w ust. 2, powinno dotyczyć w szczególności wyeliminowania zagrożeń związanych z wadliwością działania osłon i urządzeń zabezpieczających lub ich brakiem przy maszynach i urządzeniach, możliwością wybuchów, zatruciami, porażeniem prądem elektrycznym przy maszynach, urządzeniach i narzędziach o napędzie elektrycznym, nie posiadających skutecznej ochrony przeciwporażeniowej, pożarami, upadkiem osób z wysokości, niesprawnymi środkami transportowymi mogącymi spowodować wypadek komunikacyjny oraz niesprawnymi urządzeniami ciśnieniowymi i dźwignicami, działaniem substancji promieniotwórczych, wykonywaniem niezgodnie z przepisami i zasadami bezpieczeństwa pracy prac budowlanych, transportowych, przeładunkowych i remontowych,

4. W razie wątpliwości co do stanu zagrożeń, o których mowa w ust. 3, społeczny inspektor pracy powinien zasięgać opinii specjalistów w zakładzie pracy lub organów nadzoru i kontroli nad warunkami pracy.

5. W sprawach, w których zdaniem zakładowego społecznego inspektora pracy nie występuje potrzeba wydania zalecenia, inspektor informuje kierownika zakładu pracy, zapisując stosowną uwagę w zakładowej księdze zaleceń i uwag.

6. W razie wniesienia sprzeciwu przez kierownika zakładu pracy od zalecenia zakładowego społecznego inspektora pracy, nie orzeka się kary grzywny za niewykonywanie tego zalecenia.

§ 11. Zakładowe księgi zaleceń i uwag oraz oddziałowe (wydziałowe) księgi uwag prowadzi się według wzorów określonych przez Głównego Inspektora Pracy.

129

UCHWAŁA Nr 76 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 czerwca 1983 r.

w sprawie Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku oraz wojewódzkich funduszy turystyki i wypoczynku.

Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1978 r. o utworzeniu Głównego Komitetu Turystyki (Dz. U. Nr 14, poz. 60) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała określa zasady tworzenia i dysponowania Centralnym Funduszem Turystyki i Wypoczynku, zwanym dalej „Funduszem Centralnym”, oraz wojewódzkimi funduszami turystyki i wypoczynku, zwanymi dalej

„funduszami wojewódzkimi”, a także cele, na które mogą być przeznaczane dochody Funduszu Centralnego.

§ 2. Fundusz Centralny tworzy się w złotych i środkach dewizowych, a fundusze wojewódzkie — w złotych.

§ 3. Ilekroć w uchwale jest mowa o:

- 1) dochodach i środkach Funduszu Centralnego i fun-

duszków wojewódzkich bez bliższego określenia — rozumie się przez to dochody i środki w złotych,

- 2) wpływach, dochodach i środkach dewizowych — rozumie się przez to dochody i środki w walutach wymiennalnych oraz innych uznanych za równorzędne.

§ 4. Dochodami Funduszu Centralnego są:

- 1) opłaty od krajowców dewizowych pobierane od równowartości w złotych przy sprzedaży zagranicznych środków płatniczych na cele prywatne,
- 2) dobrowolne wpłaty państwowych jednostek organizacyjnych, organizacji spółdzielczych i społecznych oraz spółek,
- 3) spłaty pożyczek wraz z odsetkami, udzielonych ze środków Funduszu Centralnego,
- 4) dodatnie różnice cen występujące w turystyce zagranicznej,
- 5) inne wpłaty.

§ 5. 1. Środki Funduszu Centralnego mogą być przeznaczone na:

- 1) zagospodarowanie turystyczno-wypoczynkowe kraju, a w szczególności na finansowanie inwestycji polegających na budownictwie i zakupie dóbr inwestycyjnych oraz kapitalnych remontów i rewaloryzacji obiektów budowlanych i urządzeń turystycznych,
- 2) zasilanie dochodów funduszków wojewódzkich na zadania wymienione w pkt 1,
- 3) finansowanie ujemnych różnic cen występujących w turystyce zagranicznej.

2. Część środków Funduszu Centralnego w wysokości określonej corocznie przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Turystyki przeznaczają się na dofinansowanie:

- 1) informacji turystycznej,
- 2) bieżącej działalności statutowej turystycznych organizacji społecznych,
- 3) szkolenia zleconego przez Główny Komitet Turystyki,
- 4) innych celów określonych w odrębnych przepisach.

3. Upoważnia się Ministra Finansów do zasilania Funduszu Centralnego z budżetu centralnego, w razie gdy środki Funduszu Centralnego ze źródeł określonych w § 4 okażą się niewystarczające — na sfinansowanie jego celów.

§ 6. 1. Środki Funduszu Centralnego są wykorzystywane na cele wymienione w § 5 ust. 1 pkt 1 w formie pożyczek lub dotacji, a na cele wymienione w § 5 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 — w formie dotacji.

2. Wysokość oprocentowania pożyczek, o których mowa w ust. 1, a także warunki ich spłaty określa Przewodniczący Głównego Komitetu Turystyki.

§ 7. 1. Dochodami dewizowymi Funduszu Centralnego są:

- 1) 50% wpływów dewizowych uzyskanych przez przedsiębiorstwa państwowe, organizacje spółdzielcze i społeczne z tytułu działalności w turystyce zagranicznej, obliczonych po potrąceniu od globalnej kwoty tych wpływów prowizji i opłat na rzecz kontrahentów zagranicznych z tytułu zagranicznej turystyki przyjazdowej,
- 2) zyski i wpływy z tytułu innych rozliczeń z zagranicznymi spółkami turystycznymi z udziałem kapitału polskiego,

3) wpływy z realizacji listów kredytowych międzynarodowej pomocy samochodowej,

4) inne wpływy, na podstawie decyzji Przewodniczącego Głównego Komitetu Turystyki, wydanej w porozumieniu z Ministrem Finansów.

2. Pozostałe 50% dochodów, o których mowa w ust. 1, podlega odprzedaży Narodowemu Bankowi Polskiemu.

§ 8. 1. Środki dewizowe Funduszu Centralnego mogą być przeznaczone na:

- 1) cele inwestycyjne i modernizacyjne, w tym spłatę kredytów dewizowych zaciągniętych na budowę obiektów turystycznych,
- 2) finansowanie zagranicznej turystyki wyjazdowej,
- 3) zakupy z importu towarów i usług na potrzeby turystyki zagranicznej,
- 4) akwizycję, reklamę i rozwój zagranicznej turystyki przyjazdowej,
- 5) wyjazdy służbowe i szkoleniowe w dziedzinie turystyki,
- 6) finansowanie kosztów bieżących, remontów i inwestycji polskich przedstawicielstw turystycznych za granicą,
- 7) udziały w zagranicznych spółkach turystycznych,
- 8) składki na rzecz międzynarodowych organizacji turystycznych i hotelarskich,
- 9) realizację listów kredytowych międzynarodowej pomocy samochodowej,
- 10) odszkodowania w turystyce zagranicznej,
- 11) zakup wydawnictw fachowych i prenumeratę czasopism,
- 12) opinie handlowe w turystyce zagranicznej,
- 13) inne cele, na podstawie decyzji Przewodniczącego Głównego Komitetu Turystyki, wydanej w porozumieniu z Ministrem Finansów.

2. W ramach zgromadzonych środków dewizowych Funduszu Centralnego państwowe jednostki organizacyjne oraz organizacje spółdzielcze i społeczne mogą dysponować odpisami dewizowymi od wpływów w walutach wymiennalnych, proporcjonalnie do wartości dewizowej zrealizowanych przez siebie usług opłaconych przez cudzoziemców w walutach wymiennalnych lub w złotych pochodzących z udokumentowanej wymiany tych walut.

3. Przewodniczący Głównego Komitetu Turystyki określa dla jednostek i organizacji określonych w ust. 2, stosownie do ich przedmiotu działania i potrzeb w turystyce zagranicznej:

- 1) wysokość odpisów dewizowych oraz zasady dysponowania nimi,
- 2) cele, na które mogą być wydatkowane środki dewizowe.

§ 9. Rady narodowe stopnia wojewódzkiego mogą tworzyć fundusze wojewódzkie oraz określać cele, na które mogą być przeznaczane dochody tych funduszków.

§ 10. 1. Dochodami funduszków wojewódzkich są:

- 1) część zysków z terenowych gier liczbowych w wysokości określonej w uchwale rady narodowej stopnia wojewódzkiego,

- 2) dobrowolne wpłaty państwowych jednostek organizacyjnych, organizacji spółdzielczych i społecznych oraz spółek,
- 3) wpłaty z tytułu działalności jednostek gospodarki nieuspołecznionej i osób prywatnych w dziedzinie turystyki lub hotelarstwa,
- 4) inne wpłaty.

2. Fundusze wojewódzkie mogą być zasilane ze środków Funduszu Centralnego w formie dotacji celowej oraz dotacją z budżetu terenowego.

§ 11. Środkami funduszy wojewódzkich dysponują terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

§ 12. 1. Zasady i tryb finansowania inwestycji ze środków Funduszu Centralnego i funduszy wojewódzkich określają odrębne przepisy.

2. W sprawach udzielania dotacji organizacjom społecznym stosuje się odpowiednie przepisy dotyczące zasad

udzielania dotacji budżetowych organizacjom społecznym oraz kontroli wykorzystania tych dotacji.

§ 13. W sprawach nie unormowanych uchwałą stosuje się przepisy o gospodarowaniu funduszami celowymi, wydane na podstawie Prawa budżetowego.

§ 14. Środki dewizowe i zobowiązania w zakresie rozliczeń dewizowych Funduszu Rozwoju Turystyki Centrali Turystycznej „Orbis” przechodzą na Fundusz Centralny.

§ 15. Traci moc uchwała nr 3 Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1979 r. w sprawie Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku oraz funduszy wojewódzkich turystyki i wypoczynku (Monitor Polski z 1979 r. Nr 2, poz. 11 i z 1980 r. Nr 13, poz. 55).

§ 16. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

Oplata za prenumeratę Monitora Polskiego wynosi rocznie 800,— zł, półrocznie 500,— zł.

Prenumeratę na rok następny (roczną lub półroczną) przyjmuje się do dnia 31 października. Prenumeratę można zgłaszać za I półrocze bieżącego roku do dnia 31 marca, za II półrocze bądź za cały bieżący rok — do dnia 30 września. Do abonentów którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem, a ponadto zostaną policzone koszty przesyłki. Oplata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzydcinkowym przekazem pocztowym na konto Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim, IV Oddział Miejski, Warszawa, nr 1049-3157-222. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), dokładny adres z numerem kodu pocztowego oraz liczbę zamawianych egzemplarzy Monitora Polskiego.

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: al. I Armii Wojska Polskiego 2/4. Powszechny Dom Książki „Universus” — ul. Belwederska 20/22, księgarnia „Domu Książki” im. S. Zeromskiego — al. Gen. Świerczewskiego 119/123 i w kasach sądów w Białymstoku, Bielsku-Białej, Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Katowicach, Kielcach, Koninie, Koszalinie, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Ostrowie Wielkopolskim, Poznaniu, Radomiu, Rzeszowie, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu, Wałbrzychu z tymczasową siedzibą w Świdnicy, Wrocławiu, Zamościu i Zielonej Górze.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, skrytka pocztowa 81) po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Redakcja Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3. Administracja Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71 00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78

Itoczno z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0680-1300-80

Cena 16,00 zł